

[Hans Nielsen.]

Funktionærforeningen og de i Handel og Industri beskæftigede Medhjælpere og Arbejdere, der hver faar en Repræsentant i Nævnet. Dettets Opgave bliver som hidtil at være raadgivende over for Ministeren og Valutakontoret. Da Udvalget nu er en ret talrig Forsamling, faar det Mandat til at nedsætte et Forretningsudvalg paa 6 Medlemmer plus Formanden, og det bliver dette Forretningsudvalgs Opgave paa nærmere Hold at følge Valutakontorets Virksomhed.

Som en Imødekommen over for Handelsstanden foreslaas endvidere Oprettelse af en Appelinstant, der kan forelægges Klager over Valutakontorets Afgørelser og vedrørende Tildeling af Valuta. Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation, Industriraadet, Landbrugsraadet og De samvirkende Fagforbund indstiller hver et Medlem til dette Udvalg, og Handelsministeren vælger desuden en Formand. Efter de Meddelelser, Udvalget har modtaget fra Handelsministeren, er det hans Hensigt at vælge en Jurist, en Dommer, til Formand for denne Appelinstant.

Det hele Reguleringsapparat under Handelsministeren fremtræder som en ret omfattende Organisation, bestaaende af Valutakontoret, Rigsdagens Valutaudvalg, Valutaraadet, det store Valutanævn med Forretningsudvalg samt Appeludvalget. Det er min Opfattelse efter de Udtalelser, der foreligger fra Handelsministeren, at denne Organisation kan virke heldigt, og den behøver ikke at sinke Sagerne Behandling, naar alle viser god Vilje. Det forekommer mig, at man ved Gennemførelse af en saadan Ordning viser, at denne Lov ikke har til Hensigt at gøre Handelsministeren til enevældig Diktator over hele Landets Erhvervsliv, men at man tværtimod søger at drage Nytte af de respektive Erhvervs Videns og Medvirken i disse saa vigtige Spørgsmaal.

Spørgsmaalet om privat Vareudveksling mellem Danmark og andre Lande har været Genstand for langvarig Drøftelse i det nedsatte Udvalg. Det foreslaas nu under Ændringsforslag Nr. 3, at saadan Vareveksel fremdeles kan finde Sted, naar det anbefales af Grosserer-Societetets Komité, Provins-handelskammeret, Industriraadet og Landbrugsraadet, og naar Udvekslingen sker i Forholdet mindst 1 mod 1. Jeg kan anbefale denne Bestemmelse, men samtidig henleder jeg Opmærksomheden paa, at de hidtidige Forretninger, der er afgjort paa denne Maade, i særlig Grad belaster os med

bestemte fremmede Varer. Vi har i den forløbne Del af 1934 eksporteret for 30 Mill. Kr. gennem slige Vareudvekslinger, deraf 16½ Mill. Kr. Landbrugsprodukter, 4,7 Mill. Kr. Skibe, Vogne, Maskiner, 3½ Mill. Kr. Huder og Skind, 2¾ Mill. Kr. Olie, Metaller o. s. v.; til Gengæld fik vi for 7¾ Mill. Kr. Manufakturvarer, for 5 Mill. Kr. Frugt, for 3 Mill. Kr. Drikkevarer og for 2½ Mill. Kr. Jernvarer. Som man ser, har Tekstilindustrien ikke spundet Silke ved disse Forretninger, og jeg henstiller til Valutakontoret at søge bedst muligt at fordele Smerterne mellem de forskellige hjemlige Erhverv. Nogle af disse skal jo ofre sig, hver Gang vi sender en ekstra Ladning af Køer eller Smør eller andre Landbrugsprodukter ud af Landet.

Saa vel Ministeren som Udvalgets Flertal har været villige til at lempe de Regler, der gælder for Tilførsel af Varer til private Lagre i Københavns Frihavn og Frilagre i andre Byer. En Ændring paa dette Omraade møder imidlertid stærk Modstand inden for Toldvæsenet, der skal hindre Misbrug af en Lempelse paa dette Omraade. Ministeren vil imidlertid foranledige dette Forhold undersøgt og eventuelt ændret.

Videre er Flertallet enig i, at saa godt gørligt skal ved Tildelingen Procenten for samme Vare fra samme Land være ens for samtlige Importører.

Derefter kommer jeg til det Spørgsmaal, der har voldt Udvalget saa store Vanskeligheder, nemlig den saakaldte Friliste eller rettere Liste Nr. 2. Efter Ministerens Forslag er hele Importen paa 60 Mill. Kr. nær paa den saakaldte bundne Liste, der findes som Bilag til selve Lovforslaget, bundet. Over alle disse Varer raader Valutaudvalget i Øjeblikket og kan disponere over dem, saaledes som man finder det nødvendigt i det samlede Erhvervslivs Interesse. Fra konservativ Side har man stillet store Krav om Frigivelse af en lang Række Varer, hvilke Krav har mødt den stærkeste Protest fra Nationalbanken saavel som fra Udenrigsministeriet og Handelsministeriet, og i lang Tid syntes det ganske umuligt at komme til en Forstaaelse paa dette Punkt, men det lykkedes altsaa sluttelig, hvilket fremgaar af Ændringsforslagene Nr. 15 og 17. I det førstnævnte Forslag tager man en hel Række Varer ud af den bundne Liste, og i Ændringsforslag Nr. 17 opføres de samme Varer paa en Liste 2. Over for Varerne paa denne Liste kan der importreguleres, men kun for saa vidt et Flertal inden for Rigsdagens Valutaudvalg slutter sig hertil. Denne Ordning er ikke gennemført uden stor Modstand fra